

ZA TISTE, KI NE MARAJO IZMIŠLJENIH ZGODB

Aleš Kramolc: Vozim skozi življenje

Aleš Kramolc je bil pri 17-ih letih običajen mladostnik, ki je rad preizkušal meje, tudi z alkoholom. Pijana, divja vožnja z avtom ga je pripeljala na voziček z diagnozo tetraplegik. Izredno težko je sprejel to situacijo, prevevali so ga občutki brezizhodnosti in krivde. Toda z veliko podporo domačih je začel verjeti vase in sčasoma zaživel samostojno.

Po poškodbi je bilo obdobje mojega ponovnega rojstva. Prva spregovorjena beseda. Prvi samostojni premiki. Prvič držanje glave pokonci. Prvič sam jedel. Prvič si sam oblekel majico ... Le prvih korakov ni bilo.

Tomaž Klinar: Heroji nekega trenutka

Tomaž Klinar je pripadal generaciji fantov, ki so zadnji služili vojaški rok v Jugoslovanski ljudski armadi v prelomnem letu 1991. Septembra 1990 se skupaj s tremi prijatelji znajde v vojašnici v Mariboru. Iz zbeganih in preplašenih »gušterjev« počasi napredujejo in se v vojašnici vedno bolje znajdejo, a v zraku visi razpad države. Vedno več je konfliktov, ki se krešejo med vojaki različnih narodnosti, med nadrejenimi in podrejenimi, pa tudi med vojaki različnih miselnosti. Nato, skoraj čez noč postane tuj vojak v svoji domovini, vojak vojske, ki pripada neki drugi, počasi umirajoči državi.

Sledil je šok za mladega deseterja Tomaža – premestitev v prvi strelski vod, na mesto poveljnika prvega strelskega oddelka. Šest mesecv usposabljanja za strelca z ročnim metalcem raket je šlo v nič. Postal je strelec z avtomatsko puško, ne da bi izstrelil en sam naboj, povrh pa še poveljnik v najbolj problematični enoti tretje čete.

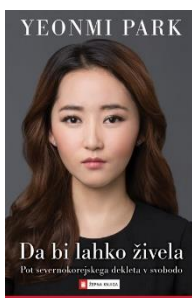
Joe Simpson: Dotik praznine

V romanu spremljamo resnično zgodbo angleških plezalcev Joeja Simpsona in Simona Yatesa, ki sta se odpravila na andski vrh Siule Grande, a se je njun podvig ponesrečil. Joe si zlomi nogo in prijatelja se odločita, da se poskuša rešiti Simon sam. Vsak izmed plezalcev nato doživlja svoj pekel – Simon s svojim občutkom krivde med nadaljevanjem sestopa, Joe pa v enem najbolj neverjetnih bojev za preživetje v zgodovini alpinizma.

Strmel sem proti oddaljenem morju moren in se nenadoma zlomil. Bil je predaleč in preveč. Nisem bil dovolj močan. Bil sem brez hrane, vode, brez vsega, ponovno sem začutil zlohotno grožnjo okolja. Skoraj bi že verjel, da mi ne bo dovoljeno ubežati: kar koli bi že storil, bi me pripeljalo pred nove težave, za katerimi bi se takoj pojavile naslednje, in tako v neskončnost, dokler se ne bi ustavil in se vdal.

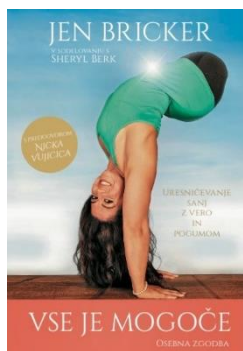
Yeonmi Park: Da bi lahko živila

Yenomi je otroštvo preživela v represivni Severni Koreji, kjer so ljudje živeli v pomanjkanju in strahu, vohuni so lahko ovadili vsakogar, ki je nasprotoval režimu. Pri trinajstih je Yenomi z mamo pobegnila na Kitajsko, tam pa sta padli v kremplje prekupčevalcem z ljudmi. Dve leti sta živeli v svetu, ki je bil še surovejši in nevarnejši kot svet, ki sta ga zapustili. Nato jima je končno uspel pobeg v svobodo, v Južno Korejo.

Najhuje je bilo pozimi. Tekoče vode ni bilo in reka je zmrznila. V mestu je bila ena črpalka, pri kateri si lahko natočil svežo vodo, vendar pa si moral več ur stati v vrsti, da si prišel na vrsto in napolnil vedro.

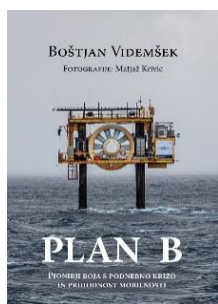
Jen Bricker: Vse je mogoče

Osebna zgodba Jen Bricker, ki so jo starši zapustili na dan rojstva, ko se je rodila brez nog. Njena posvojiteljica sta spodbujala njene talente in Jen je postala državna prvakinja v akrobatiki ter nastopala v številnih dvoranah in oddajah. Veliko potuje po svetu in predava o tem, da je z vero, zagnanostjo in odločnostjo vse mogoče.

Sem, kdor sem in to je moje. Bog mi tega daru ni dal brez razloga. Ne bi rekla, da sem »invalidna« ali »gibalno ovirana« oziroma da mi karkoli manjka. Vsak dan sem hvaležna za svoje telo. Če bi se rodila z nogami, ne bi dobila tako posebnih priložnosti za dober vpliv na ljudi.

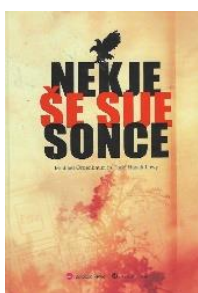
Boštjan Videmšek: Plan B

Novinar in fotograf sta se podala na pot okoli sveta, da bi odkrila, kako se različne skupnosti spopadajo s podnebnimi spremembami. Pot ju je vodila od Norveške, kjer črpajo ogljikov dioksid iz velikih industrijskih obratov in ga shranjujejo v Severnem morju, Švice, kjer črpajo ogljikov dioksid neposredno iz ozračja, Islandije, kjer izkoriščajo geotermalno, vetrno in sončno energijo, Škotske, kjer izkoriščajo energijo plimovanja, pa do grškega otoka Tilos, ki je dober primer energetske samooskrbnega območja. V Afriki, ZDA, Južni Ameriki in na Kitajskem pa sta raziskala industrijo litija, ključne sestavine vseh elektronskih naprav.

Otoki, prepredeni z vetrnicami in – pod vodo in na njej obdani z eksperimentalno in obetavno tehnologijo za pridobivanje električne energije iz valovanja in plimovanja – so že več let energetske samooskrbni. So del širše škotske zgodbe o vzponu obnovljivih virov energije, predvsem vetra. Leta 2019 je bilo 74 % vse, na Škotskem porabljene energije, pridobljene iz obnovljivih virov.

Michael Gruenbaum, Todd Hasak-Lowy: Nekje še sije sonce

Avtobiografski roman o holokavstu skozi oči fanta (9–15 let). Miša z družino živi v Pragi. Ko Prago zasedejo Nemci so Judje izgnani iz svojih domov, kasneje deportirani v geto Terezín, ki je bil za večino le prehodna postaja do taborišča Auschwitz. V Terezínu Miša pristane v družbi nešarimov – orlov, kot se imenujejo fantje iz njegove sobe. Zanje skrbi Franta, ki kljub težkim razmeram poskuša fantom olajšati vsakdan. Poskrbi celo za nogomet.

»Hej Miša,« reče Felix.

Pravkar sem pojedel kosilo ali nekaj podobnega. Dvajset minut sem čakal v vrsti, dali so mi trdo štručko, neokusno juho in malo špinacije.

»Ti je všeč nogomet«, me vpraša.

Prikimam. »Zakaj?«

»Pridi,« reče in se odpravi proti izhodu iz barak.